

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 20 2020, nummers 439 – 451 vrijdag 22 mei 2020

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2020

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Schadevergoedingsrecht.....	3
Omgevingsrecht	4
Wabo	4
Bijstand	7
Sociale zekerheid overig.....	9

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Bestuursrecht overig	10
Exploitatievergunning	10
Noodverordening	11
Paspoortwet	11
Studiefinanciering	13
Wet openbaarheid van bestuur	14
Vreemdelingenrecht	16
Richtlijnen en verordeningen	16

Algemeen bestuursrecht

JnB2020, 439

CRvB, 18-05-2020 (publ. 19-05-2020), 17 7658 WAJONG

Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (hierna: Uvw).
Awb 4:6, 8:47

DESKUNDIGEN. I.c. heeft het Uvw terecht vastgesteld dat appellant aan zijn verzoek geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden in de zin van artikel 4:6 van de Awb ten grondslag heeft gelegd. Van een schending van het beginsel van equality of arms is geen sprake. Uit het arrest Korošec (EHRM, 8 oktober 2015; [ECLI:CE:ECHR:2015:1008JUD007721212](#)) volgt niet dat de rechter uit het oogpunt van equality of arms gehouden zou zijn in een situatie als hier aan de orde, waarin appellant informatie van zijn behandelaars in de procedure heeft kunnen inbrengen en de verzekeringsarts bezwaar en beroep van het Uvw die informatie inzichtelijk in zijn beoordeling heeft betrokken zodat deze door de rechter kan worden getoetst, een medisch deskundige te benoemen.

[ECLI:NL:CRVB:2020:1104](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoedingsrecht

JnB2020, 440

MK Rechtbank Noord-Nederland, 18-05-2020 (publ. 20-05-2020), LEE 19/3399

minister van Economische Zaken en Klimaat, verweerder.

Burgerlijk Wetboek (BW) 6:177a lid 1

Besluit mijnbouwschade Groningen (Besluit) 3 lid 2, lid 3

SCHADEVERGOEDING. MIJNBOUW. BESLUIT. BEWIJSVERMOEDEN. Eiser heeft verzocht om vergoeding van schades aan zijn huis door mijnbouwactiviteiten in het Groningenveld.

Verweerder heeft met het Besluit een beleidsregel vastgesteld waarin hij zijn algemene bevoegdheid tot het doen van financiële uitkeringen nader heeft geconcretiseerd. Het Besluit heeft gezien de context waarbinnen die regeling is opgesteld, een publiekrechtelijk karakter zodat beslissingen op basis van het Besluit moeten worden aangemerkt als een besluit in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb.

Verweerder heeft zich naar het oordeel van de rechtbank terecht op het rapport van de deskundige gebaseerd en is terecht en op goede gronden tot de conclusie gekomen dat voor dertien van de negentwintig door eiser geclaimde schades het bewijsvermoeden weerlegd is nu voor deze schades een andere uitsluitende oorzaak dan bodembeweging door mijnbouwactiviteiten is aangewezen. Deze schades komen derhalve niet voor vergoeding in

aanmerking. De gronden van eiser ten aanzien van de toepassing van het bewijsvermoeden kunnen daarom niet tot een gegrond beroep leiden.

[ECLI:NL:RBNNE:2020:1935](#)

Bij deze uitspraak is een nieuwsbericht ("[Bestuursrechter doet eerste uitspraak over vergoeding mijnbouwschade](#)") uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2020, 441

MK ABRS, 20-05-2020, 201903790/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Heeze-Leende.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder e **WABO(-milieu). Volksgezondheid. Een bestuursorgaan mag de aanvraag ook afwijzen op basis van de Notitie handelingsperspectieven Veehouderij en Volksgezondheid; Endotoxine toetsingskader 1.0 (hierna: Notitie). Verwijzing naar de uitspraken van de ABRS van 25 juli 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2395](#) en [ECLI:NL:RVS:2018:2496](#).**

Besluit waarbij het college heeft geweigerd aan [appellant] een omgevingsvergunning te verlenen voor een pluimveebedrijf. [...]

6. [appellant] betoogt dat de rechtbank niet heeft onderkend dat als er geen algemeen aanvaarde wetenschappelijke inzichten bestaan, de omgevingsvergunning niet vanwege de risico's van de uitstoot van endotoxine voor de volksgezondheid kan worden geweigerd. Hij voert aan dat de Notitie [Red.: Notitie handelingsperspectieven Veehouderij en Volksgezondheid; Endotoxine toetsingskader 1.0] geen algemeen aanvaard wetenschappelijk inzicht verwoordt en dus deze Notitie en het daarin in opgenomen endotoxinekader niet als weigeringsgrond kan worden gebruikt. Onder verwijzing naar de uitspraken van de Afdeling van 25 juli 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2395](#) en [ECLI:NL:RVS:2018:2496](#) en de uitspraak van 27 februari 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:644](#), voert [appellant] aan dat het in de Notitie opgenomen endotoxinekader alleen kan worden gebruikt voor het verbinden van voorschriften aan een omgevingsvergunning of voor het weigeren van een omgevingsvergunning beperkte milieutoets vanwege het ontbreken van een milieueffectrapportage.

6.1. Zoals de Afdeling in onder meer haar uitspraak van 25 juli 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2395](#), heeft uiteengezet, bestaat zowel wat betreft de voor blootstelling aan endotoxinen te hanteren advieswaarden, als de wijze waarop kan worden berekend welke concentratie endotoxinen zal worden veroorzaakt door een veehouderij, thans nog een aanzienlijk aantal vragen waarvoor verder wetenschappelijk onderzoek is vereist. Dit laat, zoals de Afdeling in de uitspraak van 25 juli 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2496](#), heeft overwogen, evenwel onverlet dat een bestuursorgaan bij

zijn besluitvorming over een inrichting mede de gevolgen van emissies van endotoxinen mag betrekken. Anders dan [appellant] betoogt, mag een bestuursorgaan de aanvraag ook op basis van de Notitie afwijzen. In de door hem vermelde uitspraken kan geen steun worden gevonden voor een ander oordeel.

6.2. Het is de Afdeling bekend dat een aantal colleges hun beoordelingsruimte invult door toepassing te geven aan de Notitie. Ook het college van Heeze-Leende heeft er uitdrukkelijk voor gekozen om het endotoxinekader uit de Notitie als toetsingskader te hanteren. Naar het oordeel van de Afdeling heeft het college, ter voorkoming van een situatie waarin risico's voor de gezondheid van omwonenden ontstaan, dat in redelijkheid kunnen doen. Daarbij acht de Afdeling van belang dat, zoals in het besluit is vermeld, het college wil voorkomen dat omwonenden van veehouderijen onnodige gezondheidsrisico's lopen als gevolg van de vergunningverlening aan veehouderijen. Het heeft een afweging gemaakt over de aanvaardbaarheid van veehouderijen in de buurt van gevoelige objecten en hanteert zekerheidshalve, gezien de mogelijke gezondheidsrisico's als gevolg van de uitstoot van endotoxinen, bij nieuwe ontwikkelingen het endotoxinekader als toetsingskader. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:1267](#)

JnB2020, 442

Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 08-05-2020 (publ. 14-05-2020), BRE 18/8489 WABOM

college van gedeputeerde staten van Zeeland, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.30, 2.31,

Wet milieubeheer (oud) 8.22, 8.23

WABO(-milieu). Geen aanleiding om ten aanzien van de artikelen 2.30 en 2.31 van de Wabo af te wijken van de jurisprudentie met betrekking tot de artikelen 8.22 en 8.23 van de Wet milieubeheer (oud) dat een derde-belanghebbende in het algemeen niet de bevoegdheid heeft gekregen om om actualisering van de omgevingsvergunning te verzoeken. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 10 december 2008, [ECLI:NL:RVS:2008:BG6414](#). Nu gedeputeerde staten i.c. hebben besloten niet tot actualisering over te gaan, kan eiseres als belanghebbende daartegen in rechte opkomen. Dat betekent dat het besluit niet tot actualisering over te gaan behoort tot de omvang van het geding zoals dat aan de rechtbank ter beoordeling voorligt.

Besluit waarbij gedeputeerde staten het verzoek van eiseres om de aan de scheepswerf verleende omgevingsvergunning te wijzigen, hebben afgewezen. Daarnaast hebben gedeputeerde staten besloten niet tot actualisering van de omgevingsvergunning over te gaan. [...]

3 Beoordeling: actualiseringsplicht [...]

Eiseres is in beroep opgekomen tegen het besluit niet tot actualisering over te gaan. Volgens de tekst van artikel 8.22 van de Wet milieubeheer en de daarbij behorende parlementaire stukken heeft een derde-belanghebbende volgens rechtspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (Afdeling, zie de uitspraak van 10 december 2008, [ECLI:NL:RVS:2008:BG6414](#)) niet de bevoegdheid gekregen om in het

algemeen om actualisering van de vergunning te verzoeken. Een dergelijk verzoek vat de Afdeling op als een verzoek als bedoeld in artikel 8.23, tweede lid, van de Wet milieubeheer. De artikelen 2.30 en 2.31 van de Wabo verschillen niet wezenlijk van hetgeen voor de inwerkingtreding van de Wabo was bepaald in de artikelen 8.22 en 8.23 van de Wet milieubeheer (oud). De rechtbank ziet hierin dan ook geen aanleiding om van de jurisprudentie met betrekking tot de artikelen 8.22 en 8.23 van de Wet milieubeheer (oud) af te wijken.

Dat een derde-belanghebbende in het algemeen niet de bevoegdheid heeft gekregen om om actualisering van de omgevingsvergunning te verzoeken, laat naar het oordeel van de rechtbank onverlet dat nu gedeputeerde staten hebben besloten niet tot actualisering over te gaan, eiseres als belanghebbende daartegen in rechte kan opkomen. Dat betekent dat anders dan gedeputeerde staten ter zitting hebben gesteld, het besluit niet tot actualisering over te gaan behoort tot de omvang van het geding zoals dat aan de rechtbank ter beoordeling voorligt. [...]

Uit vaste jurisprudentie van de Afdeling (zie bijvoorbeeld een uitspraak van 16 maart 2000 [ECLI:NL:RVS:2000:BL2227](#)) met betrekking tot de toepassing van artikel 8.22 van de Wet milieubeheer (oud), vloeit voort dat dit artikel, zoals blijkt uit de geschiedenis van de totstandkoming daarvan, ziet op het actualiseren van de vergunning in verband met technische ontwikkelingen of ontwikkelingen met betrekking tot de kwaliteit van het milieu. Indien daarvan niet is gebleken kan naar het oordeel van de rechtbank geen toepassing worden gegeven aan de actualiseringsplicht. Bovendien moet het gaan om ontwikkelingen die zich hebben voorgedaan na vergunningverlening. Ontwikkelingen van daarvoor behoren immers al bij de vergunningverlening zelf te zijn betrokken (zie de uitspraak van de Afdeling van 17 augustus 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2245](#)).

Gedeputeerde staten hebben zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat er geen verandering is op het gebied van technische mogelijkheden of de kwaliteit van het milieu. Er zijn geen BBT-conclusies voor scheepswerven. Gedeputeerde staten hebben daarom gekeken naar ontwikkelingen in de branche, maar die zijn er volgens gedeputeerde staten niet. [...]

In het licht hiervan valt naar het oordeel van de rechtbank niet in te zien dat, zoals eiseres heeft gesteld, gedeputeerde staten ter onderbouwing van het standpunt dat er geen verandering is op het gebied van technische mogelijkheden of de kwaliteit van het milieu onvoldoende informatie zou hebben vergaard. Wanneer eiseres meent dat er wel relevante veranderingen zijn op het gebied van technische mogelijkheden of de kwaliteit van het milieu, had het op haar weg gelegen dat nader te onderbouwen. Bij gebrek aan een nadere onderbouwing door eiseres hebben gedeputeerde staten naar het oordeel van de rechtbank kunnen vasthouden aan het standpunt dat er geen relevante verandering is op het gebied van technische mogelijkheden of de kwaliteit van het milieu. Reeds vanwege het ontbreken van relevante verandering op het gebied van technische mogelijkheden of de kwaliteit van het milieu konden gedeputeerde staten naar het oordeel van de rechtbank geen toepassing geven aan de actualiseringsplicht.

Gedeputeerde staten hebben daarom terecht besloten niet tot actualisering van de omgevingsvergunning over te gaan. [...]

[ECLI:NL:RBZWB:2020:2101](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2020, 443

MK CRvB, 12-05-2020, 18/1855 PW, 18/1867 PW en 20/558 PW

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam.

EVRM 8

PW 9 lid 1 aanhef en onder a en c, 18 lid 4 aanhef en onder a

Verordening maatregelen en handhaving Participatiewet, IOAW en IOAZ van de gemeente Rotterdam 8

PARTICIPATIEWET. VERLAGING BIJSTAND. ONDERZOEK NAAR

MOGELIJKHEDEN TOT ARBEIDSINSCHAKELING. PSYCHOLOGISCH ONDERZOEK.

De omstandigheid dat in de situatie van appellant het niet meewerken aan het onderzoek van invloed is op de door hem bedoelde bewijspositie laat onverlet dat hij met zijn weigering de verplichting om mee te werken aan een onderzoek naar de mogelijkheden tot arbeidsinschakeling niet nakomt.

Vaststaat dat het college met het opleggen van de genoemde verplichting inbreuk maakt op het recht op respect voor het privéleven van appellant. Voor die inbreuk vormt artikel 9, eerste lid, aanhef en onder b, van de PW een toereikende wettelijke grondslag als bedoeld in artikel 8, tweede lid, van het EVRM.

5.2.1. Appellant heeft aangevoerd dat artikel 18, vierde lid, aanhef en onder h, van de PW geen grondslag biedt voor verlaging van de bijstand wegens de schending van de verplichting mee te werken aan een onderzoek naar de mogelijkheden tot arbeidsinschakeling, indien dat onderzoek plaatsvindt naar aanleiding van een verzoek om ontheffing als bedoeld in artikel 9, tweede lid, van de PW. Appellant wijst er in dat verband op dat het gevolg van het niet meewerken aan een dergelijk onderzoek er in die situatie uitsluitend toe leidt dat de aanvraag om ontheffing wordt afgewezen. De resultaten van dat onderzoek kunnen dan immers niet bijdragen aan het, door de aanvrager te leveren, bewijs dat de aanvrager voldoet aan de voorwaarden voor ontheffing.

5.2.2. Deze beroepsgrond slaagt niet. De tekst van artikel 18, vierde lid, aanhef en onder h, van de PW is duidelijk en biedt voor het standpunt van appellant geen ruimte. De omstandigheid dat in de situatie van appellant het niet meewerken aan het onderzoek van invloed is op de door hem bedoelde bewijspositie laat onverlet dat hij met zijn weigering de verplichting om mee te werken aan een onderzoek naar de mogelijkheden tot arbeidsinschakeling niet nakomt. Hij verhindert daarmee dat het college zijn taak om zorgvuldig te onderzoeken of en zo ja, op welke wijze, arbeidsinschakeling van hem als bijstandsgerechtigde mogelijk is, kan uitoefenen. Het niet meewerken aan het onderzoek leidt dus op grond van artikel 18, vierde lid, aanhef en onder h, van de PW in beginsel tot verlaging van de bijstand.

5.3.1 Anders dan appellant heeft aangevoerd, houdt de verplichting om mee te werken aan een onderzoek naar de mogelijkheden tot arbeidsinschakeling als bedoeld in artikel

9, eerste lid, aanhef en onder b, van de PW tevens in dat de betrokkene eraan meewerkt dat het college ook kennis kan nemen van de resultaten van dat onderzoek. Zonder dat laatste zou het eerste immers zinloos zijn voor het onderzoek naar de mogelijkheden van arbeidsinschakeling. De Raad verwijst naar zijn uitspraak van 24 maart 2015, [ECLI:NL:CRVB:2015:955](https://www.ecli.nl/crvb/2015/955).

5.3.2. Appellant heeft aangevoerd dat het blokkaderecht als bedoeld in artikel 7:446, vierde lid, van het Burgerlijk Wetboek (BW) aan deze interpretatie van artikel 9, eerste lid, aanhef en onder b, van de PW in de weg staat. Deze beroepsgrond slaagt niet. Op grond van artikel 7:446, vierde lid, van het BW moet appellant in de gelegenheid worden gesteld om van de uitslag en de gevolgtrekking van een onderzoek ter beoordeling van zijn gezondheidstoestand als eerste kennis te nemen om te kunnen beslissen of daarvan mededeling wordt gedaan aan anderen. De in artikel 9, eerste lid, aanhef en onder b, van de PW opgenomen verplichting van de belanghebbende om in het kader van de toepassing van de PW eraan mee te werken dat het college kennis kan nemen van de resultaten van een onderzoek naar de mogelijkheden van arbeidsinschakeling doet aan het blokkaderecht geen afbreuk. Ook doet het blokkaderecht geen afbreuk aan de uit dit artikel voortvloeiende verplichting. Het is aan appellant om een afweging te maken of hij al dan niet gebruik maakt van het blokkaderecht met de gevolgen van dien.

5.4.1. Appellant heeft aangevoerd dat het college, door appellant de verplichting op te leggen om eraan mee te werken dat het college kennis kan nemen van de resultaten van het onderzoek door de psycholoog van Parnassia, in strijd heeft gehandeld met het recht op respect voor zijn privéleven als bedoeld in artikel 8, eerste lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Volgens appellant is het opleggen van de betreffende verplichting in zijn geval niet nodig. Het college heeft het betreffende onderzoek volgens appellant immers uitsluitend laten verrichten om te kunnen beslissen op een verzoek van appellant om te worden ontheven van de verplichtingen als bedoeld in artikel 9, eerste lid, aanhef en onder a en c, van de PW. Omdat op appellant als verzoeker van de ontheffing de bewijslast rust om aannemelijk te maken dat aan de voorwaarden voor ontheffing wordt voldaan, zal het verzoek worden afgewezen als appellant beslist de resultaten van het door de psycholoog van Parnassia uitgevoerde onderzoek niet met het college te delen. Volgens appellant is dus niet voldaan aan de eis van subsidiariteit, omdat het college had kunnen volstaan met een afwijzing van de ontheffingsaanvraag.

5.4.2. Deze beroepsgrond slaagt niet. Vaststaat dat het college met het opleggen van de genoemde verplichting inbreuk maakt op het recht op respect voor het privéleven van appellant. Voor die inbreuk vormt artikel 9, eerste lid, aanhef en onder b, van de PW een toereikende wettelijke grondslag als bedoeld in artikel 8, tweede lid, van het EVRM. De inbreuk is in een democratische samenleving noodzakelijk met name in het belang van het economisch welzijn van het land, waaronder moet worden begrepen het tegengaan van fraude en misbruik van sociale uitkeringen. Het betoog van appellant dat de regeling van het blokkaderecht in artikel 7:446, vierde lid, van het BW conflicteert met de medewerkingsverplichting zoals geregeld in artikel 9, eerste lid, van de PW en dat dat meebrengt dat geen toereikende wettelijke grondslag voor de inbreuk bestaat, treft, gelet op het overwogene onder 5.3.2, geen doel. Het betoog van appellant dat het

college bij het maken van de inbreuk niet heeft voldaan aan de eis van subsidiariteit treft ook geen doel. De omstandigheid dat het college op de weigering tot medewerking kan reageren met een afwijzing van de aanvraag om ontheffing, doet er niet aan af dat het college met het oog op het tegengaan van fraude en misbruik van de PW een wettelijke taak heeft tot arbeidsinschakeling. Tot die taak behoort niet alleen dat het college onderzoekt of een belanghebbende moet worden ontheven van de verplichtingen als bedoeld in artikel 9, eerste lid, aanhef en onder a en c van de PW als de betrokkene daar om verzoekt. Het college moet, om aan die taak invulling te geven, ook los van zo'n verzoek onderzoeken of een belanghebbende van de genoemde verplichtingen ontheven moet worden als voor zo'n onderzoek voldoende aanleiding bestaat. In het geval van appellant bestond daartoe voldoende aanleiding, met name gelet op het feit dat appellant al vanaf 13 april 2012 onafgebroken was ontheven van de verplichtingen als bedoeld in artikel 9, eerste lid, aanhef en onder a en c van de WWB en de PW. Het college beschikte niet over een ander passend en minder ingrijpend middel om zijn wettelijke taak tot arbeidsinschakeling uit te oefenen, dan appellant te verplichten mee te werken aan een psychologisch onderzoek en ermee in te stemmen dat de onderzoeksresultaten ter kennis van het college zouden worden gebracht. Verder had het college geen minder verstekende mogelijkheid om appellant te dwingen aan deze verplichting mee te werken, dan het opleggen van de onderhavige, bij wet voorziene maatregel. Er is dan ook voldoende rechtvaardiging voor de gemaakte inbreuk op het recht van respect voor het privéleven van appellant.

[ECLI:NL:CRVB:2020:1093](https://ecli.nl/crvb/2020/1093)

JnB2020, 444

Rechtbank Den Haag, 01-05-2020 (publ. 15-05-2020), SGR 19/7702

college van burgemeester en wethouders van Westland, verweerder.

PW 31 lid 1, 32 lid 1

PARTICIPATIEWET. EENMALIGE KASSTORTING. MIDDELEN. De rechtbank acht de verklaring die eiser voor de kasstorting heeft gegeven, anders dan verweerder, voldoende aannemelijk. Eiser heeft consequent gesteld en toegelicht dat hij muntgeld overhield bij het boodschappen doen en dat in een potje bewaarde. Hij heeft ook kunnen aantonen dat de storting daadwerkelijk enkel muntgeld betrof. Al met al heeft eiser naar het oordeel van de rechtbank de herkomst van de eenmalige kasstorting voldoende aannemelijk gemaakt, zodat verweerder het bedrag van € 880,- ten onrechte heeft aangemerkt als middelen die in mindering moeten worden gebracht op de bijstand. Gegrond beroep.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:3947](https://ecli.nl/rbdha/2020/3947)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2020, 445

MK CRvB, 13-05-2020, 18/5890 WMO15

Wmo 2015

Verordening maatschappelijke ondersteuning Utrecht 2016 (Verordening 2016) 2.3.2

WMO 2015. WEIGERING TEGEMOETKOMING IN DE VERHUIS- EN INRICHTINGSKOSTEN. Appellant heeft terecht betoogd dat het college gelet op zijn hulpvraag had moeten beoordelen of appellant op het moment van de verhuizing beperkingen in de zelfredzaamheid of participatie ondervond. Het college heeft dan ook ten onrechte aan het bestreden besluit ten grondslag gelegd dat appellant ten tijde van de latere melding geen beperkingen in de zelfredzaamheid of participatie ondervond. Voor zover het college hiermee het standpunt heeft willen innemen dat het niet mogelijk is om een tegemoetkoming in de verhuis en inrichtingskosten met terugwerkende kracht te verstrekken, is dit standpunt onjuist. In artikel 2.3.2, aanhef en onder c, van de Verordening 2016 is slechts bepaald dat een maatwerkvoorziening kan worden geweigerd als de melding op een zodanig moment is gedaan, dat een objectieve beoordeling van de noodzaak of de wijze van ondersteuning niet meer kan plaatsvinden. Omdat tussen partijen niet in geschil is dat vanwege de beperkingen van appellant de verhuizing noodzakelijk was, doet zich die omstandigheid niet voor. Ook heeft het college de aanvraag niet kunnen afwijzen op de grond dat appellant de beperkingen op eigen kracht heeft kunnen wegnemen. Appellant heeft namelijk aangevoerd dat hij de verhuizing en inrichting zelf heeft bekostigd door geld te lenen. Voor zover het standpunt van het college inhoudt dat het college binnen de eigen kracht als bedoeld in artikel 2.3.5, derde lid, van de Wmo 2015, rekening houdt met de financiële mogelijkheden van appellant om de gevraagde ondersteuning zelf te bekostigen, bestaat hiervoor geen ruimte (zie de uitspraak van de Raad van 20 februari 2019, [ECLI:NL:CRVB:2019:772](#)).

[ECLI:NL:CRVB:2020:1099](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Exploitatievergunning

JnB2020, 446

MK Rechtbank Midden-Nederland, 14-05-2020 (publ. 19-05-2020), UTR 19/2515-T

burgemeester van de gemeente Utrecht, verweerder.

Dienstenrichtlijn 10

Horecaverordening gemeente 2018 (Horecaverordening) 7

EXPLOITATIEVERGUNNING. DIENSTENRICHTLIJN. SLECHT LEVENSGEDRAG. Weigering en intrekking exploitatievergunning. Het criterium "niet in enig opzicht van slecht levensgedrag zijn" uit de Horecaverordening is niet in strijd

met artikel 10 van de Dienstenrichtlijn. Verwijzing naar ABRS 18-12-2019, [ECLI:NL:RVS:2019:4258](#).

In dit geval heeft verweerder met de gegeven motivering niet in redelijkheid gebruik gemaakt van zijn beoordelingsruimte bij de invulling van het criterium 'het niet in enig opzicht van slecht levensgedrag zijn'. Het bestreden besluit is onvoldoende gemotiveerd.

[ECLI:NL:RBMNE:2020:1870](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Noodverordening

JnB2020, 447

Voorzieningenrechter rechtbank Limburg, 15-05-2020 (publ. 18-05-2020), AWB/ROE 20/1086

voorzitter van de veiligheidsregio Limburg-Noord, verweerder.

Noodverordening COVID-19 veiligheidsregio Limburg-Noord (Noodverordening) 2.2 lid 1

NOODVERORDENING. CORONA. HANDHAVING. DWANGSOM. AFSTANDSNORM.

Last onder dwangsom overtreding artikel 2.2, eerste lid, van de

Noodverordening. Verweerder houdt verzoekster ervoor verantwoordelijk dat

zij haar werknemers geen 1,5 meter afstand heeft laten houden tijdens het

werk. Verzoekster is niet de normadessaat van artikel 2.2, eerste lid, en kan

deze bepaling daarom niet zelf overtreden. De voorzieningenrechter blijkt uit

het bestreden besluit niet waarop verweerder zijn aanname, dat verzoekster,

als zij er niet voor zorgt dat haar werknemers tijdens het werk 1,5 meter

afstand van elkaar bewaren, artikel 2.2, eerste lid, van de Noodverordening

overtreedt. Ook overigens blijkt uit de stukken en de Noodverordening niet dat

als verzoekster haar werknemers artikel 2.2, eerste lid, van de

Noodverordening zou laten overtreden zij dit verbod zelf overtreedt, omdat zij

als werkgever verantwoordelijk kan worden gehouden voor het gedrag van haar

werknemers voor wie het overigens, blijkens de foto's bij het controlerapport,

heel goed mogelijk is de voorgeschreven afstand van elkaar te bewaren. Wijst

het verzoek om voorlopige voorziening toe.

[ECLI:NL:RBLIM:2020:3633](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Paspoortwet

JnB2020, 448

MK ABRS, 20-05-2020, 201806331/1/A3

minister van Buitenlandse Zaken.

RWN 15 lid 1 a

Pub 2001 52 lid 1

VWEU 20

PASPOORTWET. Verlies van rechtswege van Nederlandse nationaliteit. Minister dient te onderzoeken of de gevolgen van het nationaliteitsverlies in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel uit het oogpunt van het Unierecht.

1. [appellant A] heeft bij haar geboorte op [geboortedatum] 1981 de Turkse nationaliteit verkregen. Op 5 februari 1993 heeft zij door de naturalisatie van haar moeder ook de Nederlandse nationaliteit verkregen. Op 16 juni 2003 heeft zij afstand gedaan van de Turkse nationaliteit. Op 12 juli 2004 heeft zij de Turkse nationaliteit herkregen. Haar zoon [appellant B] is op [geboortedatum] 2010 geboren. Op 12 januari 2017 heeft [appellant A], mede voor [appellant B], bij het Nederlandse consulaat-generaal te Istanbul (Turkije) aanvragen om afgifte van nationale paspoorten ingediend. De minister heeft de aanvragen krachtens artikel 52, eerste lid, van de Paspoortuitvoeringsregeling Buitenland 2001 (hierna: de Pub 2001) niet in behandeling genomen, omdat er op basis van de beschikbare gegevens vanuit moet worden gegaan dat [appellant A] ingevolge artikel 15, eerste lid, aanhef en onder a, van de Rijkswet op het Nederlanderschap (hierna: de RWN) op 12 juli 2004 door het verkrijgen van de Turkse nationaliteit van rechtswege de Nederlandse nationaliteit heeft verloren en dat [appellant B] daarom niet bij zijn geboorte de Nederlandse nationaliteit heeft verkregen. [...]

2.6. De Afdeling leidt uit punten 40 en 41 van het Tjebbes-arrest [12 maart 2019, Tjebbes e.a., [ECLI:EU:C:2019:189](#)] af dat het toepassingsbereik van het Tjebbes-arrest niet beperkt is tot zaken waarin de verliesgrond van artikel 15, eerste lid, aanhef en onder c, van de RWN aan de orde is. In die punten heeft het Hof immers zich in algemene zin uitgelaten over het verlies van rechtswege van de nationaliteit van een lidstaat, wanneer dit het verlies van het burgerschap van de Unie en de daaruit voortvloeiende rechten met zich meebrengt, door te overwegen dat een dergelijk verlies onverenigbaar is met het evenredigheidsbeginsel vanuit oogpunt van het Unierecht, indien het nationale recht het op geen enkel ogenblik mogelijk maakt dat de gevolgen hiervan worden getoetst door nationale autoriteiten en nationale rechterlijke instanties in het individuele geval. Verder bevat punt 40 een verwijzing naar het arrest van 2 maart 2010, Rottmann, [EU:C:2010:104](#). In dit arrest was de intrekking van een door bedrog verkregen nationaliteit van een lidstaat aan de orde en werd ook beslist dat de gevolgen van een dergelijk verlies van nationaliteit getoetst moeten worden aan het evenredigheidsbeginsel uit oogpunt van het Unierecht. Dit impliceert dat het Hof een breed toepassingsbereik van de verplichting om aan het evenredigheidsvereiste te toetsen op het oog had. Gelet hierop kan de minister niet worden gevolgd in zijn standpunt dat het Tjebbes-arrest wegens het verschil tussen de verliesgronden van artikel 15, eerste lid, aanhef en onder a en c, van de RWN, niet op deze zaak van toepassing is.

2.7. Voor de toepassing van het Tjebbes-arrest op deze zaak sluit de Afdeling aan bij de einduitspraak van 12 februari 2020 [[ECLI:NL:RVS:2020:423](#)]. In die uitspraak heeft de Afdeling geoordeeld dat in de huidige RWN geen grondslag is opgenomen voor de beslissing dat een persoon met terugwerkende kracht het Nederlanderschap herkrijgt

indien dat verloren is gegaan in strijd met het evenredigheidsbeginsel uit het oogpunt van het Unierecht en dat er in zoverre strijd met artikel 20 van het VWEU bestaat. De Afdeling is van oordeel dat aan deze verdragsbepaling rechtstreekse werking toekomt. Steun voor dit oordeel wordt gevonden in onder meer het arrest van het Hof van 10 mei 2017, [ECLI:EU:C:2017:354](#), Chavez-Vilchez, punt 60, waarin is overwogen dat een onderdaan van een lidstaat die bij zijn door artikel 20 van het VWEU verleende status van burger van de Unie behorende rechten kan invoeren (vergelijk ook de uitspraak van de Afdeling van 7 maart 2012, [ECLI:NL:RVS:2012:BV8619](#)). Hieruit moet worden afgeleid dat ook een voormalig Unieburger zich op dit artikel moet kunnen beroepen, indien zijn Unieburgerschap, met de daarbij behorende rechten, hem ten onrechte is ontvallen. Uit het arrest van het Hof van 9 september 2003, [ECLI:EU:C:2003:430](#), CIF, punt 49, en het arrest van 22 juni 1989, [ECLI:EU:C:1989:256](#), Fratelli Costanzo, punten 29, 30 en 31, blijkt dat bestuursorganen rechtstreeks werkende bepalingen van Unierecht moeten toepassen. Hieruit volgt dat de minister bevoegd is artikel 20 van het VWEU toe te passen en derhalve dient te onderzoeken of de gevolgen van het nationaliteitsverlies in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel uit het oogpunt van het Unierecht (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 15 april 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:1152](#)).

2.8. De Afdeling stelt vast dat de minister [appellant A] niet in de gelegenheid heeft gesteld met het oog op het verrichten van de hiervoor bedoelde Unierechtelijke beoordeling gegevens te verstrekken en haar standpunt, mede voor [appellant B], toe te lichten. De rechtbank heeft daarom niet onderkend dat het besluit van 25 augustus 2017 onzorgvuldig is voorbereid en ondeugdelijk is gemotiveerd.

[ECLI:NL:RVS:2020:1269](#)

Zie ook de uitspraak van de Afdeling van 20 mei 2020 met zaaknummer 201803684/1, [ECLI:NL:RVS:2020:1270](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Studiefinanciering

JnB2020, 449

Rechtbank Midden-Nederland, 13-05-2020, UTR 19/5570

minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap, verweerder.

WSF 2000

STUDIEFINANCIERING. MIGREREND WERKNEMER. Besluitvorming is niet onzorgvuldig. Er is geen sprake van ongelijke behandeling.

3. In het bestreden besluit stelt verweerder zich op het standpunt dat eiseres met ingang van 1 september 2019 geen recht meer heeft op studiefinanciering, meer specifiek de reisvoorziening. Verweerder heeft aan het bestreden besluit ten grondslag gelegd dat eiseres per 1 september 2019 niet meer wordt beschouwd als migrerend werknemer, omdat zij geen stukken heeft overgelegd waaruit blijkt dat zij ook na 2 augustus 2019 werkzaam is. Verder is volgens verweerder niet gebleken dat eiseres op grond van een verblijfsduur van vijf jaar of meer recht heeft op studiefinanciering. [...]

Is er sprake van onzorgvuldige besluitvorming?

[...] 6. De rechtbank stelt vast dat het een aanvraagsituatie betreft. Eiseres dient aannemelijk te maken dat zij recht heeft op studiefinanciering, door middel van het overleggen van de daartoe benodigde bescheiden. Dat zij dit heeft nagelaten voor de periode van na 2 augustus 2019 dient daarom in beginsel voor haar rekening en risico te komen. Dat eiseres de benodigde bescheiden niet kan overleggen en daarom verweerder navraag had moeten doen bij haar werkgever volgt de rechtbank niet nu daarvoor geen grondslag bestaat en er geen voldoende verklaring is gekomen over waarom er geen bankgegevens of salarisspecificaties zijn overgelegd. Eiseres heeft immers van de periode voor 2 augustus 2019 wel salarisspecificaties overgelegd. De beroepsgrond faalt.

Is er sprake van een ongelijke behandeling?

[...] 8. De rechtbank is van oordeel dat er geen sprake is van ongelijke behandeling van vergelijkbare gevallen. Dit komt omdat er geen sprake is van vergelijkbare gevallen nu eiseres op grond van de status van migrerend werknemer in aanmerking komt voor studiefinanciering, terwijl dat bij studenten met de Nederlandse nationaliteit niet het geval is. Bovendien is er geen sprake van een ongelijke behandeling nu ten tijde van de aanvraag wordt beoordeeld of de aanvrager recht heeft op studiefinanciering. Als ten aanzien van dit recht vanaf enig moment een contra-indicatie bestaat, wordt de studiefinanciering tot dat moment toegekend. Daarbij wordt geen onderscheid gemaakt tussen buitenlandse studenten en Nederlandse studenten. Verweerder heeft terecht opgemerkt dat bij Nederlandse studenten het recht op studiefinanciering voor een kortere periode dan een kalenderjaar wordt toegekend als bijvoorbeeld blijkt dat de studie eerder is afgerond dan het einde van het kalenderjaar. Bovendien volgt ook uit de wet dat de toekenning van studiefinanciering per tijdvak gaat. Dit is een kalenderjaar of een gedeelte daarvan en deze periode is ten minste één kalendermaand. Verweerder mag vervolgens periodiek controleren. Dat dit extra administratieve belasting met zich brengt wordt toegegeven maar die belasting is niet excessief, in het licht van het systeem van periodieke controle. Bovendien is dit inherent aan het gegeven dat het recht van eiseres op studiefinanciering gebaseerd is op haar status van migrerend werknemer. De rechtbank onderkent, evenals de Centrale Raad van Beroep, het belang van verweerder om in het geval van EU-studerenden periodiek te controleren of zij nog voldoen aan de vereisten van het migrerend werknemerschap. De beroepsgrond slaagt niet. Tot slot ziet de rechtbank geen aanleiding voor het stellen van prejudiciële vragen. 9. Het beroep is ongegrond. [...]

[ECLI:NL:RBMNE:2020:1859](https://ecli.nl/RBMNE:2020:1859)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB2020, 450

MK ABRS, 20-05-2020, 201905669/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam.

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 3

WOB. KWALIFICATIE ALS WOB-VERZOEK. PRECISERING JURISPRUDENTIE.
De Afdeling ziet met het oog op de rechtspraktijk aanleiding haar rechtspraak over de kwalificatie van een verzoek om informatie als Wob-verzoek in de zin van artikel 3 nader te preciseren. Toetsingskader met hoofdregel en daarop geformuleerde uitzonderingen.

[...] 3. De rechtbank heeft geoordeeld dat het college zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat het verzoek om informatie van 20 januari 2017 niet een verzoek in de zin van artikel 3 van de Wob is.

[...] 5.5. De Afdeling ziet met het oog op de rechtspraktijk aanleiding haar rechtspraak over de kwalificatie van een verzoek om informatie als Wob-verzoek in de zin van artikel 3 nader te preciseren.

5.6. Hoofdregel is dat wanneer iemand met een beroep op de Wob een verzoek om informatie vervat in documenten over een bestuurlijke aangelegenheid tot een bestuursorgaan richt, zo'n verzoek een Wob-verzoek is. Het enkele feit dat de verzoeker de informatie vraagt vanwege zijn persoonlijk belang bij kennisneming van de informatie en/of met het oog op het gebruik van de informatie in een procedure tegen het bestuursorgaan of derden, betekent niet dat geen sprake is van een Wob-verzoek. Dat geldt ook indien de verzoeker de informatie (mogelijk) ook kan krijgen op grond van regels over de toegang tot stukken in een procesrechtelijke regeling, zoals artikel 7:4 van de Awb of de regels van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering.

Dit is alleen anders indien i) uit de aard van het verzoek, ii) uit de inhoud van het verzoek of iii) uit uitspraken van de verzoeker, blijkt dat de verzoeker geen Wob-verzoek heeft beoogd in te dienen. Bij uitzondering i) kan worden gedacht aan het geval dat iemand inzage in zijn dossier of in zijn persoonsgegevens vraagt. In dat geval is het verzoek aan te merken als een verzoek om inzage als bedoeld in Verordening 2016/679 van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 27 april 2016 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens en tot intrekking van Richtlijn 95/46/EG (de AVG) of een andere wettelijke regeling waarin een recht op inzage is opgenomen. Uitzondering ii) ziet op situaties waarin iemand bijvoorbeeld vraagt om informatie, vragen stelt of alleen om toezending van de stukken vraagt in een procedure waarin hij belanghebbende is. Bij uitzondering iii) kan worden gedacht aan de situatie waarin de verzoeker aangeeft dat hij niet wil dat de informatie openbaar wordt gemaakt en alleen aan hem wordt verstrekt.

Het is aan het bestuursorgaan om als de indiener een beroep op de Wob heeft gedaan, met een beroep op een van deze uitzonderingen deugdelijk te motiveren dat zich een uitzondering op de hoofdregel voordoet. Daarbij kan het op de weg van het bestuursorgaan liggen zich daarover eerst met de indiener te verstaan.

De hoofdregel en de daarop geformuleerde uitzonderingen gelden ook als het verzoek alleen betrekking heeft op (persoons)gegevens van de verzoeker zelf. Wel kan het feit dat het verzoek alleen ziet op gegevens van de verzoeker zelf, een aanwijzing zijn dat de verzoeker geen Wob-verzoek heeft beoogd in te dienen. Dit geldt in het bijzonder als inwilliging van het verzoek zou betekenen dat (gevoelige) persoonsgegevens van de verzoeker openbaar worden gemaakt.

5.7. Met inachtneming van het onder 5.6 opgenomen toetsingskader, komt de Afdeling in deze zaak tot de volgende beoordeling.

5.8. Vaststaat dat [appellant] het college in zijn verzoek van 20 januari 2017 met een beroep op de Wob heeft verzocht om informatie vervat in documenten over een bestuurlijke aangelegenheid. Op grond van de onder 5.6 geformuleerde hoofdregel is het verzoek om informatie daarom te kwalificeren als een Wob-verzoek. Dat [appellant] een persoonlijk belang heeft bij de informatie dan wel dat hij alleen om informatie heeft verzocht die betrekking heeft op hemzelf, leidt, anders dan de rechtbank heeft geoordeeld, niet tot het oordeel dat het verzoek niet als een Wob-verzoek is te kwalificeren. Verder doet zich geen van de op de hoofdregel geformuleerde uitzonderingen voor. Ter zitting van de Afdeling heeft [appellant] nog eens expliciet benadrukt dat hij heeft beoogd een Wob-verzoek in te dienen en dat hij zich ervan bewust is dat de inwilliging van dat verzoek leidt tot openbaarmaking van de verzochte documenten voor een ieder. Uit de uitlatingen van [appellant] blijkt dus niet dat hij geen Wob-verzoek heeft beoogd in te dienen. Het betoog van [appellant] slaagt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:1268](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Richtlijnen en verordeningen

JnB2020, 451

VZR Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 19-05-2020, NL20.10861

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30 lid 1

DUBLINVERORDENING. Coronavirus. Verstrijken overdrachtstermijn. IND vraagt zelf voorlopige voorziening of ordemaatregel. Verzoek afgewezen. De voorzieningenrechter heeft op 21 april 2020 uitspraak gedaan waarin is overwogen dat een verzoek om een voorlopige voorziening van de vreemdeling niet wordt toegewezen enkel omdat de IND zich hiertegen niet verzet ([ECLI:NL:RBDHA:2020:3658](#)). Toewijzing van dit verzoek is in strijd met de uitgangspunten van de Dublinverordening. In het onderhavige geval heeft de vreemdeling geen verzoek om een voorlopige voorziening ingediend. Het wekt bevreesing dat aan de rechter wordt verzocht om "te bezien of er mogelijkheden zijn om te bewerkstelligen dat de termijn voor de tenuitvoerlegging van de overdracht aanvangt met de beslissing op beroep". De IND vraagt hiermee, naar het oordeel van de voorzieningenrechter, of de rechter de overdrachtstermijn van Dublinverordening wil omzeilen en daarmee een uitspraak wil doen die in strijd is met de ratio van de overdrachtstermijn, zoals opgenomen in de Dublinverordening. De IND tracht met dit verzoek dan ook op oneigenlijke wijze te bewerkstelligen dat de overdrachtstermijn wordt

gestuit en eerst aanvangt na de beslissing van de rechter op het beroep. Het verzoek wordt afgewezen en de behandeling van het beroep wordt, in overleg met partijen, voortgezet.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:4417](https://ecli.nl/RBDHA:2020:4417)

[Naar inhoudsopgave](#)